

ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμ. Βουλ. 1539/2006

Το Δικαστικό Συμβούλιο του Στρατοδικείου Αθηνών που συγκροτήθηκε από τους Δικαστές:

1. Καστάνη Θεόδωρο Στρατιωτικό Δικαστή Α', Προεδρεύοντα Δικαστή
2. Γόγολο Ζώη Στρατιωτικό Δικαστή Β', και
3. Παπαδακάκη Νικόλαο Στρατιωτικό Δικαστή Β', Εισηγητή που ορίσθηκαν από τον Προεδρεύοντα.

Συνεδρίασε στο Γραφείο του Προεδρεύοντος την 2 Νοεμβρίου 2006.

Στη Συνεδρίαση παρίστατο ο Εισαγγελέας, Στρατιωτικός Δικαστής Β' Αθανασόπουλος Κων/νος, Αντεισαγγελέας και ο Γραμματέας Τχης (ΔΓ) Κοντογιάννης Χρήστος.

Το Συμβούλιο κλήθηκε ν' αποφανθεί για την ποινική υπόθεση, στην οποία ο Εισαγγελέας έχει υποβάλλει την υπ' αριθμό 884/2006 πρότασή του που έχει ως εξής:

Εισάγω, σύμφωνα με τα άρθρα 32 παρ. 1 και 138 παρ. 2 του ΚΠΔ, σε συνδυασμό με το αρ. 213 ΣΠΚ στο Συμβούλιό σας την ποινική δικογραφία που μου υποβλήθηκε από τον Ανακριτή 2^{ου} Τμήματος του Στρατοδικείου Αθηνών με αρ. ΒΠΔ 14/06 κατά του Σχη (ΥΙ) Κ. Β. για ψευδή καταμήνυση, ψευδορκία και συκοφαντική δυσφήμιση ανωτέρου κατ' εξακολούθηση (πρ. 2) και εκθέτω ότι από την προηγηθείσα κύρια ανάκριση και ειδικότερα τις μαρτυρικές καταθέσεις, την απολογία του κατηγορουμένου καθώς και τα υπόλοιπα έγγραφα που συγκεντρώθηκαν, προέκυψαν τα παρακάτω:

Την 14-12-2004, ο Υππγος (ΥΙ) ε.α. Γ. Γ. υπέβαλε ενώπιον του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών, μήνυση κατά του Σχη (ΥΙ) Κ. Β. του 401 ΓΣΝΑ για τα προαναφερόμενα αδικήματα, επειδή ο τελευταίος, σε έγκληση που του είχε υποβάλει προηγουμένως την 3-3-2003, τον καταμήνυσε ψευδώς, ότι υποχρέωσε αυθαίρετα και με πολύ πειστικό τρόπο τον Αρχίατρο Τ. Δ. του Ακτινολογικού τμήματος του 401 ΓΣΝΑ, να αλλάξει την διάγνωσή του σε γνωμάτευση αξονικής τομογραφίας ασθενή του, μειώνοντας έτσι την επιστημονική και επαγγελματική υπόστασή του, βεβαιώνοντας στην συνέχεια και ενόρκως, το ως άνω φερόμενο ως ψευδές περιεχόμενο της εγκλήσεώς του, τόσο την 4-3-2003, κατά την βεβαίωση του περιεχομένου της εγκλήσεώς του, όσο και την 4-7-2003, κατά τη διάρκεια καταθέσεώς του σε προκαταρκτική. Η από 3-3-03 έγκληση του Σχη Κ. απορρίφθηκε με την υπ. αρ. 28/04 διάταξη του Εισαγγελέα Στρατοδικείου Αθηνών την 16-2-2004 και στη συνέχεια απορρίφθηκε από τον Εισαγγελέα του Αναθεωρητικού Δικαστηρίου την 30-8-2004 και η σχετική προσφυγή του.

Αν και η αρχική έγκληση από 3-3-2003 του Σχη Κ. απορρίφθηκε ως νόμω αστήρικτη, κριθέντος κατά τα προβλεπόμενα, ότι οι καταγγελλόμενες πράξεις του Υππγου Γ. δεν είναι αξιόποινες, εντούτοις, από τις μαρτυρικές καταθέσεις που λήφθηκαν κατά τη διάρκεια της ανάκρισης αλλά και τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει ότι, της εν λόγω εγκλήσεως, είχαν προηγηθεί συγκεκριμένα γεγονότα που οδήγησαν τον Σχη Κ. στην υποβολή της συγκεκριμένης έγκλησης δημιουργώντας σ' αυτόν την πεποίθηση ότι είχαν τελεστεί σε βάρος του αξιόποινες πράξεις από τον Υππγο Γ..

Τα γεγονότα αυτά είναι: α) Το ότι η γνωμάτευση στην επίμαχη τομογραφία άλλαξε μετά την επισήμανση/παρέμβαση του Γ. και από «Μετεγχειρητικά-Μεταφλεγμονώδη ευρήματα ...» που σβήστηκαν με διορθωτικό, έγινε «Οι ορθοί κοιλιακοί μύες είναι αφεστώτες και ... (ακολουθούν 99 λέξεις)». Ο Γ. βέβαια, δεν το θεωρεί αυτό αλλαγή διάγνωσης αλλά ανάλυση, όπως και ο Τ., που το χαρακτηρίζει όχι ουσιαστική αλλαγή αλλά διευκρίνιση και λεπτομερή περιγραφή της αρχικής του γνωμάτευσης. Εν πάσει περιπτώσει όμως, η γνωμάτευση, ως προς τη συγκεκριμένη εγγραφή, άλλαξε τόσο γραμματικά, όσο και εννοιολογικά, αφού δεν είχε το ίδιο περιεχόμενο. β) Η αλλαγή αυτή δεν έγινε με πρωτοβουλία του Τ., αλλά κατόπιν υπόδειξης/παρέμβασης του Γ., κάτι που δεν αμφισβητείται από κανένα. γ) Στην αλλαγή αυτή ο Τ. έφερε αρχικά αντιρρήσεις, μη θεωρώντας την αναγκαία, αλλά κατόπιν επιμονής του ιεραρχικά προϊσταμένου του και υποδιευθυντή του νοσοκομείου, Γ., ο οποίος του τόνισε επιπροσθέτως ότι διαφορετικά θα «αποσιωπούσε καταστάσεις», την πραγματοποίησε. Το περιεχόμενο της εν λόγω «παρέμβασης» του Γ., ο Τ. το μετέφερε στον Κ., έγινε δε αντιληπτό και κατατίθεται και από τους Ταξχο (ΥΙ) Σ. Θ. ο οποίος αναφέρει ότι σχημάτισε την εντύπωση ότι, ο Τ., υπό την πίεση του βαθμού του Γ., δέχθηκε να αλλάξει τα αρχικά στοιχεία της διάγνωσης, καθώς και από τον Υππγο (ΥΙ), Π. Γ., ο οποίος κατέθεσε ότι άκουσε τον Τ. να αναφέρει ότι *πιέστηκε* να διαμορφώσει την αρχική του διάγνωση. Πως μετέφερε στην συνέχεια ο Κ., τα παραπάνω γεγονότα στην σύντομη και χωρίς νομικούς χαρακτηρισμούς, επίμαχη έγκλησή του ; « ...τον υποχρέωσε (ο Γ.) με πολύ πειστικό τρόπο να αλλάξει την διάγνωσή του σε γνωμάτευση ... όπως μου αποκάλυψε ο παραπάνω σε αυθόρμητη προσέλευσή του στο γραφείο μου και φαίνεται άλλωστε και στο φύλλο νοσηλείας του Τχη ... (διαγραφές με σβηστικό πράγμα που απαγορεύεται αυστηρά...)... Ο Ταξχος Γ. αυθαίρετα και χωρίς τη σύμφωνη γνώμη μου ως Διευθυντού της Χειρουργικής κλινικής προέβει στις παραπάνω παράνομες ενέργειες που μειώνουν την επιστημονική και επαγγελματική μου υπόσταση». Τα μετέφερε δηλαδή, τα ως άνω προαναφερόμενα αληθή γεγονότα, όπως δικαιολογημένα αυτός τα εξέλαβε, με φρασεολογία που δεν υπερέβη το αναγκαίο προς έκφραση του παραπόνου του μέτρο, αξιολογώντας απλώς τις ενέργειες του Υππγου Γ., αυθαίρετες, παράνομες και μειωτικές της επιστημονικής και επαγγελματικής του υπόστασης. Κατά συνέπεια, παρόλο που κρίθηκε με την 28/04 διάταξη Εισαγγελέα στρατοδικείου Αθηνών, ότι οι παραπάνω ενέργειες του Υππγου Γ. δεν στοιχειοθετούν το αδίκημα των αθέμιτων διαταγών, ήταν όμως ικανές και επαρκείς να δημιουργήσουν την βάσιμη πεποίθηση στον Σχη Κ., ότι ο Υππγος Γ. *υποχρέωσε* τον Τ. με *πειστικό* τρόπο να αλλάξει τη διάγνωσή του.

Ο εγκαλούμενος στην απολογία του, αρνείται τις κατηγορίες και αναφέρει ότι ουδέποτε είχε πρόθεση να μειώσει την τιμή και την υπόληψη του Ταξχου Γ., στην δε μηνυτήριο αναφορά του, περιέγραφε απλώς τα γεγονότα, όπως υπέπεσαν ακριβώς στην αντίληψή του, αφήνοντας την δικαιοσύνη να τα εκτιμήσει.

Σύμφωνα με το άρθρο 229 παρ. 1 ΠΚ, όποιος εν γνώσει καταμηνύει άλλον ψευδώς ή αναφέρει γι' αυτόν ενώπιον της αρχής ότι τέλεσε αξιόποινη πράξη ή πειθαρχική παράβαση με σκοπό να προκαλέσει την καταδίωξή του γι αυτήν, τιμωρείται με φυλάκιση. Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς καταμηνύσης απαιτείται να έγινε μήνυση σε αρχή για αξιόποινη πράξη εν γνώσει της αθωότητας του καταγγελλομένου προσώπου και της ύπαρξης δόλιας προαίρεσης με την έννοια ότι ο μηνυτής γνώριζε πολύ καλά ότι η πράξη που καταγγέλθηκε ήταν ψευδής και προέβη στην καταγγελία με σκοπό απλώς και μόνο της πρόκλησης δίωξης του προσώπου, ΑΠ 393/87 ΠοινΧρ 37,439, ΑΠ 1717/88 ΝοΒ 37,614, ΑΠ 863/88 ΠοινΧρ 39,33, ΑΠ 1513/88 Ποιν/Χρ 39,368. Περαιτέρω, μια καταμηνύση θεωρείται ψευδής, όταν αντιτίθεται στην αλήθεια ολικά ή μερικά (ΑΠ 409/80, ΑΠ 190/78 ΠοινΧρ 28,48, ΠλημΘεσΣυμβ 725/90 Υπερ 1991, 237).

Σύμφωνα με το άρθρο 224 παρ. 2 ΠΚ, με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών τιμωρείται όποιος, ενώ εξετάζεται ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση ή αναφέρεται στον όρκο που έχει δώσει, καταθέτει εν γνώσει του ψέματα ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια. Σύμφωνα με το άρθρο 62 ΣΠΚ, στρατιωτικός που δυσφημεί ανώτερό του, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών και αν η δυσφήμιση είναι συκοφαντική, επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών. Σύμφωνα περαιτέρω με το άρθρο 362 ΠΚ, όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ισχυρίζεται ή διαδίδει για κάποιον άλλον γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών και αν το γεγονός είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε ότι αυτό είναι ψευδές τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών.

Στην προκειμένη περίπτωση, τα καταγγελλόμενα γεγονότα στην από 3-3-03 επίμαχη έγκληση του Σχη Κ. δεν ήταν αντικειμενικά αναληθή, αφού σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, υπήρξε πράγματι αλλαγή της επίμαχης γνωμάτευσης, κατόπιν υπόδειξης/παρέμβασης του προϊσταμένου του Αρχτρου Τ. που δημιούργησε, όχι αβάσιμα, την πεποίθηση στον εγκαλούμενο, αλλά και σε άλλους (Σ., Π.), ότι ο Τ. υποχρεώθηκε με πειστικό τρόπο να αλλάξει τη διάγνωσή του, κάτι, που στη συνέχεια, προκάλεσε στον Σχη Κ., ως θεράποντα ιατρό του συγκεκριμένου ασθενούς και ορμώμενο από δικαιολογημένο ενδιαφέρον για την προστασία της επιστημονικής και επαγγελματικής υπόστασης, που εκτίμησε ότι θίγεται από την παρέμβαση του Υπόδντή του νοσοκομείου, να προβεί στην υποβολή της επίμαχης λακωνικής και άνευ νομικών χαρακτηρισμών έγκλησης στον αρμόδιο Εισαγγελέα, κοινοποιώντας αυτήν, μόνον στην υπηρεσία του και όχι σε οποιονδήποτε τρίτο αναρμόδιο. Κατά συνέπεια, τα γεγονότα της εν λόγω έγκλησης δεν ήταν αναληθή και ως εκ τούτου, δεν στοιχειοθετείται η αντικειμενική υπόσταση της ψευδούς καταμήνυσης και της συναρτώμενης με αυτήν ψευδορκίας αλλά και της συκοφαντικής δυσφήμισης. Οι αξιολογήσεις-χαρακτηρισμοί περαιτέρω, με τους οποίους ο Σχη Κ. συνόδευε τα εν λόγω γεγονότα σε βάρος του Ταξχου Γ., (*...πολύ πειστικό τρόπο, ...αυθαίρετα και χωρίς τη σύμφωνη γνώμη μου ως Δντού, ...παράνομες ενέργειες που μειώνουν ...*), δεν ήταν απαξιωτικοί αυτοί καθαυτοί, δεν υπερέβαιναν το αναγκαίο και επιβαλλόμενο από την περίπτωση μέτρο εκφράσεώς του, ούτε φανέρωναν σκοπό εξύβρισης, κάτω από τις περιστάσεις που εκδηλώθηκαν (δια της εγκλήσεως). Επιπροσθέτως, δεν προέκυψε αναμφισβήτητα, ότι ο εγκαλούμενος εμφορούταν από *animus injuriandi* για τον Υππγο Γ., τόσο λόγω του ότι προηγήθηκαν τα ως άνω γεγονότα, όσο και του ότι ο εγκαλούμενος στην απολογία του, καταθέτει ρητά και κατηγορηματικά, ότι *«ουδέποτε είχα την πρόθεση να μειώσω την τιμή και την υπόληψη του τότε Ταξχου Γ.»*.

Επειδή από τις διατάξεις των άρ. 309 παρ. 1^α, 313 ΚΠΔ προκύπτει ότι το δικαστικό συμβούλιο αποφαινεται ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία, μεταξύ άλλων περιπτώσεων και όταν δεν υπάρχουν καθόλου ενδείξεις ή αυτές που υπάρχουν δεν είναι σοβαρές για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο. Οι ενδείξεις θεωρούνται σοβαρές, όταν πιθανολογούν την ενοχή του κατηγορουμένου ή όταν από το αποδεικτικό υλικό που συγκομίσθηκε, προκύπτει με βεβαιότητα ότι το δικαστήριο θα πρέπει να υποβάλει στη δοκιμασία της ενώπιον του ακροατηρίου διαδικασίας τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζονται οι ενδείξεις. Αντίθετα, οι ενδείξεις δεν θεωρούνται σοβαρές όταν, αυτές καθ' εαυτές κρινόμενες, δεν πιθανολογούν σοβαρά την ενοχή του κατηγορουμένου και κλονίζονται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία που είναι επαρκή για να οδηγήσουν το δικαστήριο στην απαλλαγή του. Για να κρίνει το συμβούλιο αν υπάρχουν ή όχι επαρκείς ενδείξεις για την ενοχή του κατηγορουμένου και ν' αποφανθεί αιτιολογημένα για την παραπομπή του στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου ή για την απαλλαγή του, πρέπει να συνεκτιμήσει το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που συγκεντρώθηκαν, αξιολογώντας τόσο τα στοιχεία που

ενισχύουν τις ως άνω ενδείξεις, όσο και εκείνα που τις αποδυναμώνουν (ΑΠ (Ολ.) 9/01, Λόγος και Πράξη του ΠΔ,2001,σ.461 επ).

Επειδή στην υπό κρίση περίπτωση δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής της περίπτωσης του άρθρου 366 παρ. 2 εδ. β' ΠΚ, αφού στην υπό εξέταση περίπτωση η από 3-3-03 έγκληση του Σχη Κ. τέθηκε στο αρχείο με διάταξη και όχι κατόπιν αποφάσεως που προβλέπει η συγκεκριμένη διάταξη.

Επειδή κατόπιν των ανωτέρω δεν προκύπτουν σοβαρές, κατά την έννοια του άρ. 310 παρ. 1 του ΚΠΔ, ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο για τα αδικήματα της ψευδούς καταμήνυσης, της ψευδορκίας, της συκοφαντικής δυσφήμισης ή της εξύβρισης ανωτέρου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Προτείνω όπως μη απαγγελθεί κατηγορία σε βάρος του Κ. Β. του Π. και της Ο., που γεννήθηκε στα Φίλια Καλαβρύτων το 1951 και κατοικεί στον Χολαργό Αττικής, Αγίου Ιωάννη 5, Ταξχου (ΥΙ), της δυνάμεως του 401 ΓΣΝΑ, για τις αξιόποινες πράξεις της ψευδούς καταμήνυσης, της ψευδορκίας και της συκοφαντικής δυσφήμισης ανωτέρου κατ' εξακολούθηση που φέρεται ότι τέλεσε στην Αθήνα το χρονικό διάστημα από 4-3-03 έως 4-7-03, ελλείψει σοβαρών ενδείξεων ενοχής, κατά τα ανωτέρω.

Τα έξοδά της διαδικασίας να καταλογισθούν σε βάρος του Δημοσίου, σύμφωνα με το άρ. 581 ΚΠΔ, καθώς δεν προέκυψε περίπτωση εφαρμογής του άρ. 585 ΚΠΔ

Αθήνα 21 Σεπτεμβρίου 2006, Ο Εισαγγελέας Στρατιωτικός Δικαστής Β' Αθανασόπουλος Κωνσταντίνος, Αντεισαγγελέας.

Αφού το Συμβούλιο άκουσε τον Εισαγγελέα που ανέπτυξε προφορικά την παραπάνω πρότασή του και μετά την αποχώρησή του μελέτησε τη δικογραφία και σκέφτηκε κατά Νόμο.

Ι. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 224 παρ. 2 ΠΚ τιμωρείται (για ψευδορκία) όποιος, ενώ εξετάζεται ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση ή αναφέρεται στον όρκο που έχει δώσει, καταθέτει εν γνώσει του ψέματα ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια. Υποκείμενο του εγκλήματος που τυποποιείται στην ως άνω διάταξη μπορεί να είναι μόνο μάρτυρας. Η συμπεριφορά που περιγράφεται αποτελεί έγκλημα προσβολής (αφηρημένης διακινδυνεύσεως) του εννόμου αγαθού του υπομνήματος, το οποίο θα συνταχθεί ενόψει της καταθέσεως. Έτσι το αξιόποινό της περιορίζεται στις περιπτώσεις εκείνες που το ψέμα είναι ικανό να οδηγήσει στην σύνταξη ανακριβούς – ψευδούς κατά περιεχόμενο υπομνήματος – είναι δηλαδή ουσιώδεις. Αντίθετα, όταν η αναλήθεια αφορά σε γεγονότα άσχετα με την υπόθεση, που «εξ ορισμού» είναι αδύνατον να προκαλέσουν κίνδυνο εκδόσεως ψευδούς υπομνήματος, αυτά κρίνονται επουσιώδη και δεν υπάγονται στην έκταση του αξιοποίνου της ψευδορκίας (όπως και της ψευδούς ανωμότου καταθέσεως) [βλ. Λ. Μαργαρίτη, Εγκλήματα περί την απονομή της δικαιοσύνης, 1986, σελ. 46 επ. · ΒουλΣυμβΔΣΘεσ 520/88, με δεκτή πρόταση Αδ. Παπαδαμάκη, σε «Ποινικά Ανάλεκτα», 1994, σελ. 402 (407)]. Ως γεγονός η νομολογία θεωρεί κάθε συγκεκριμένο περιστατικό του εξωτερικού κόσμου, καθώς και κάθε συγκεκριμένη σχέση ή συμπεριφορά, που αναφέρεται στο παρελθόν ή στο παρόν, υποπίπτει στις αισθήσεις και μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αποδείξεως. Πρέπει δε να σημειωθεί εδώ ότι σύμφωνα με την ορθότερη αντικειμενική άποψη η έννοια του ψέματος τοποθετείται

στη διάσταση καταθέσεως–πραγματικότητας, στη διάσταση δηλαδή ανάμεσα στα όσα κατατίθενται και σε όσα στην πραγματικότητα έχουν συμβεί (βλ. Λ. Μαργαρίτη, όπ. π., σελ. 41 επ. · ΑΠ 398/63, ΠοινΧρον ΙΔ' (1964), 70 · ΑΠ 111/71, ΠοινΧρον ΚΑ' (1971), 375 · ΑΠ 971/75, ΠοινΧρον ΚΣΤ' (1976), 325 · ΑΠ 1056/83, ΠοινΧρον ΛΔ' (1984), 79). Με τον κατά παράβαση του καθήκοντος αληθείας ισχυρισμό ενός αναληθούς γεγονότος δεν είναι έτσι δεδομένος ο αξιόποινος χαρακτήρας της σχετικής καταθέσεως, αλλά απαιτείται επιπλέον μία περαιτέρω αξιολόγηση του περιεχομένου της για να κριθεί η συνάφεια αυτού προς το αντικείμενο αποδείξεως, αφού μόνον γεγονότα που εμπίπτουν στο αντικείμενο αποδείξεως ή σχετίζονται άμεσα με αυτό πληρούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος (βλ. Α. Κωστάρα, Συστηματική Ερμηνεία του Ποινικού Κώδικα (άρθρα 224-234), 1997, σελ. 56 επ. · ΑΠ 1028/79, ΠοινΧρον Λ' (1980), 139 · ΑΠ 1021/82, ΠοινΧρον ΛΓ' (1983), 310 · ΑΠ 709/88, ΠοινΧρον ΛΗ' (1988), 784 · ΑΠ 863/88, ΠοινΧρον ΛΘ' (1989), 33). Η έκταση συνεπώς του καθήκοντος αληθείας εξαρτάται από το αντικείμενο της αποδείξεως. Στο πλαίσιο της ποινικής δίκης το αντικείμενο αποδείξεως πρέπει να ιδωθεί σε συσχετισμό προς την αποδιδόμενη στον κατηγορούμενο πράξη, όπως αυτή περιγράφεται στο κλητήριο θέσπισμα ή στο παραπεμπτικό βούλευμα. Επομένως κάθε γεγονός που θα ληφθεί υπόψη για την κατάρτιση του περιεχομένου του δικαστικού υπομνήματος, το οποίο θα συνταχθεί ενόψει της συγκεκριμένης καταθέσεως, αποτελεί θέμα καταθέσεως του μάρτυρα (πρβλ. και άρθρο 223 παρ. 2 ΚΠΔ) και εμπίπτει στο αντικείμενο της ποινικής δίκης είτε «σε στενή» είτε «σε ευρεία» έννοια. Τέτοια γεγονότα είναι ιδιαίτερα: α) όσα αφορούν την ενοχή ή την αθωότητα του κατηγορουμένου (άρθρο 239 παρ. 2 ΚΠΔ), β) τα αναφερομένα στην προσωπικότητα του κατηγορουμένου, υπό την προϋπόθεση ότι αυτά έχουν ουσιώδη επιρροή στην επιμέτρηση της ποινής (άρθρα 239 παρ. 2 ΚΠΔ και 79 ΠΚ), γ) οι προσωπικές κρίσεις του καταθέτοντος, με τον περιορισμό ότι είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες με τα γεγονότα που κατατίθενται (άρθρο 223 παρ. 1 ΚΠΔ) και δ) τα αναγόμενα στο αξιόπιστο του μάρτυρα και την αξία των λοιπών αποδείξεων (άρθρο 177 ΚΠΔ) [βλ. Λ. Μαργαρίτη, όπ. π., σελ. 50 · Α. Κωστάρα, όπ. π., σελ. 85 · Ν. Ανδρουλάκη, «Κατατιθέμενα γεγονότα» και «προσωπικαί κρίσεις» κατ' άρθρον 223 παρ. 1 ΚΠΔ, ΠοινΧρον ΚΑ' (1971), 353 επ. · Κωνσταντινίδη, Οι εκτιμητικές κρίσεις των μαρτύρων, ΠοινΧρον ΛΕ' (1985), 849 επ.]. Η ψευδής κατάθεση του μάρτυρα εκδηλώνεται είτε με την κατάθεση ψευδών στοιχείων είτε με την άρνηση της αλήθειας είτε με την απόκρυψη της αλήθειας. Οι τρόποι αυτοί τελέσεως μπορούν να σωρευτούν στην ίδια κατάθεση χωρίς να υφίσταται αληθινή συρροή εγκλημάτων αλλά ένα έγκλημα (γνήσιο πολύτροπο ή υπαλλακτικώς μικτό έγκλημα) [βλ. ΣυμβΕφΛαρ 149/84, Αρμ. 1985, 317 · ΣυμβΠλημΚοζ 82/84, Αρμ. 1985, 763]. Όσον αφορά στον πρώτο τρόπο τελέσεως, αυτός καλύπτει την παραποίηση των πραγματικών περιστατικών που γίνεται με θετική αναφορά του μάρτυρα. Ο δράστης καταφάσκει σ' αυτή την περίπτωση αναληθώς τη συνδρομή ενός γεγονότος, το οποίο όμως δεν συνέβη στην πραγματικότητα. Αντίθετα η άρνηση της αλήθειας εκδηλώνεται συνήθως με τη μορφή της αρνητικής απαντήσεως σε υποβληθείσα ερώτηση επί σχετιζομένου με την κατηγορία γεγονότος, αλλά και με τη διάψευση άλλων μαρτύρων ή την προσπάθειά του να στρέψει την προσοχή σε ορισμένη κατεύθυνση. Η άρνηση της αλήθειας δεν απαιτείται να αφορά σε όλες τις πράξεις και σε όλες τις περιστάσεις που είναι γνωστές στον καταθέτοντα (βλ. Α. Κωστάρα, όπ. π., σελ. 89 · Χ. Δέδε, Ποινικόν Δίκαιον, Ειδικόν Μέρος, Εγκλήματα περί την απονομήν της δικαιοσύνης, 1976, σελ. 81 · ΑΠ 471/79, ΠοινΧρον ΚΘ' (1979), 595 · ΑΠ 622/82, ΠοινΧρον ΛΓ' (1983), 53 · ΑΠ 97/86, ΠοινΧρον ΛΣΤ' (1986), 477). Πάντως η κατάθεση ψευδών στοιχείων, την οποία θεωρεί ο νόμος ως ξεχωριστό τρόπο τελέσεως του εγκλήματος και τη διαστέλλει από τους άλλους δύο τρόπους, μπορεί να γίνει όχι μόνο με τη μορφή της ψευδούς καταφατικής παραθέσεως των στοιχείων, αλλά και με τη μορφή της αρνητικής αναφοράς στα γεγονότα ή της αποκρύψεως της αλήθειας ως προς αυτά. Είναι άλλωστε γνωστό ότι

ένας ισχυρισμός μπορεί να διατυπωθεί για το ίδιο γεγονός και με θετικό αλλά και με αρνητικό τρόπο, χωρίς να μεταβάλλεται στην ουσία ο πυρήνας του γεγονότος (βλ. Α. Κωστάρα, όπ. π., σελ. 87). Για την στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος της ψευδορκίας απαιτείται δόλος. Ο δράστης πρέπει να γνωρίζει ότι εξετάζεται ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρμόδιας αρχής και ότι καταθέτει ψευδή ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια και να θέλει την πλήρωση με την κατάθεσή του όλων των στοιχείων της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος. Ειδικά όμως σε σχέση με το ψευδές περιεχόμενο της καταθέσεώς του είναι αναγκαίος άμεσος δόλος β' βαθμού, αφού ο νόμος απαιτεί την «εν γνώσει» αυτού του περιστατικού τέλεση της πράξεως (άρθρο 27 παρ. 2 περ. α' ΠΚ) [βλ. ΑΠ 937/81, ΠοινΧρον ΛΒ' (1982), 223 · ΑΠ 1491/81, ΠοινΧρον ΛΒ' (1982), 649 · ΑΠ 217/84, ΠοινΧρον ΛΔ' (1984), 789 · ΑΠ 1210/94, ΠοινΧρον ΜΔ' (1994), 1112].

II. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 362 και 363 ΠΚ και 62 ΣΠΚ, συνάγεται ότι, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημήσεως ανωτέρου, απαιτούνται να συντρέχουν σωρευτικά οι εξής προϋποθέσεις: α) ισχυρισμός ή διάδοση β) ο ισχυρισμός ή διάδοση να γίνει ενώπιον τρίτου γ) το αντικείμενο του ισχυρισμού να είναι γεγονός δ) το γεγονός να μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη άλλου προσώπου ανωτέρου του δράστη στρατιωτικού και ε) το γεγονός αυτό να είναι ψευδές και ο δράστης να είχε γνώση της αναλήθειας αυτού. Ειδικότερα, ισχυρισμός είναι μια εκδήλωση και συγκεκριμένα μια ανακοίνωση που εμφανίζεται ως γνώση ή πεποίθηση για την αλήθεια ενός γεγονότος αυτού του ίδιου του δράστη, ανεξάρτητα αν στηρίζεται στη δική του αντίληψη ή σε πληροφορίες τρίτων προσώπων. Μπορεί να γίνει προφορικός ή εγγράφως, δημόσια ή όχι, μπροστά στο φορέα της τιμής ή όχι. Διάδοση, εξάλλου, σημαίνει παραπέρα μετάδοση από το δράστη μιας ανακοινώσεως που του έχει γίνει από άλλον, χωρίς να υποστηρίζει ο ίδιος ο δράστης ότι είναι αληθινή. Επομένως το γενικό χαρακτηριστικό του ισχυρισμού και της διαδόσεως είναι ότι προστίθενται στην κοινωνική παρουσίαση του προσώπου νέες πληροφορίες ή ενισχύονται οι παλαιές και δεν ενδιαφέρει η επίδραση των πληροφοριών αυτών στον ψυχικό κόσμο των τρίτων, δηλαδή αν τις γνώριζαν ή όχι, ή αν τις πιστεύουν [βλ. Δ. Σπινέλλη, Ποινικό Δίκαιο, Ειδικό Μέρος, Εγκλήματα κατά της τιμής (άρθρα 361-369 ΠΚ), 1980, σελ. 47]. Ο ισχυρισμός πρέπει να γίνει ενώπιον τρίτου, δηλαδή ενώπιον ενός τουλάχιστον προσώπου διαφορετικού από το δράστη και από το φορέα της τιμής. Η διευκρίνιση αυτή είναι αναγκαία, κυρίως ως προς τον "ισχυρισμό", γιατί, ενώ στην έννοια της διαδόσεως περιέχεται η μετάδοση σε τρίτα πρόσωπα, ισχυρισμός είναι δυνατό να υπάρξει και μόνο προς τον ίδιο το φορέα της τιμής. Τρίτος είναι κάθε πρόσωπο, εκτός από το δυσφημούμενο. Αν γίνει μόνο προς τον τελευταίο, δεν θα πρόκειται για δυσφήμιση, αλλά για εξύβριση. Αντίθετα, αν γίνει ανακοίνωση γεγονότος, μπροστά σ' εκείνον που αφορά και τρίτους έχουμε δυσφήμιση (βλ. Δ. Σπινέλλη, ό.π., σελ. 48).

Σημαντική για την οριοθέτηση της δυσφημήσεως (απλής και συκοφαντικής) από την εξύβριση, είναι η έννοια του γεγονότος. Ως τέτοιο θεωρείται κάθε συγκεκριμένο περιστατικό του εξωτερικού κόσμου καθώς και κάθε συγκεκριμένη σχέση ή συμπεριφορά που: αναφέρεται στο παρελθόν ή το παρόν, υποπίπτει στις αισθήσεις και μπορεί ν' αποτελέσει αντικείμενο αποδείξεως. (βλ. Λ. Μαργαρίτη, ό.π., σελ. 41 · Δ. Σπινέλλη, ό.π., σελ. 48). Εκτός από τα κριτήρια αυτά, ως ανακοίνωση γεγονότος πρέπει να θεωρηθεί κατά βάση εκείνη της οποίας είναι δυνατή η απόδειξη της αλήθειας (επιχείρημα από το άρθρο 366 ΠΚ), κατά τρόπο αντικειμενικό, δηλαδή έτσι ώστε να μπορούν να δημιουργηθούν παραστάσεις ουσιαστικά σύμφωνες σ' όλους ή τουλάχιστον στο μεγαλύτερο μέρος των ανθρώπων [βλ. Α. Μπουρόπουλου, Ερμηνεία ΠΚ, Τομ. Γ' , 1964, σελ. 69 · Δ. Σπινέλλη, όπ. π., σελ. 48 · ΑΠ 1243/1981, ΠοινΧρον ΛΒ' (1982), 508 · ΑΠ 1340/1992, ΠοινΧρον ΜΒ' (1992), 963]. Εφόσον η αναλήθεια και η γνώση της αποτελούν στοιχεία της αντικειμενικής και υποκειμενικής υποστάσεως

του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημίσσεως, έπεται ότι πρέπει να αποδειχθούν από την κατηγορία τα στοιχεία αυτά προκειμένου να υπάρξει καταδίκη. Η απόδειξη δε αυτή πρέπει να μπορεί να γίνει μέσα σε ορισμένα όρια που προσδιορίζονται από την ίδια την ανακοίνωση. Αν παραμείνει αμφιβολία στο δικαστήριο ως προς την αλήθεια του γεγονότος ή ως προς τη γνώση του κατηγορουμένου, μπορεί να καταδικασθεί αυτός για απλή δυσφήμιση (βλ. Δ. Σπινέλλη, όπ. π., σελ. 48 και 54 · ΑΠ 1197/1992, ΠοινΧρον ΜΒ' (1992), 836 · Πλημ. Θεσ 458/1971, με πρόταση Κ. Σταμάτη ΠοινΧρον ΚΑ' (1971), σελ. 587). Ανακοίνωση γεγονότος αποτελεί και εκείνη που διατυπώνεται ως γνώμη, πίστη ή υποψία, αφού δημιουργεί παραστάσεις συγκεκριμένων γεγονότων που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο αποδείξεως. Αντίθετα δεν πρέπει να θεωρούνται ανακοινώσεις γεγονότων διάφορες αξιολογικές κυρίως κρίσεις ή χαρακτηρισμοί ή άλλες κρίσεις που, αν και δεν περιέχουν αξιολόγηση, πάντως δεν δύνανται να δημιουργήσουν παράσταση μιας συγκεκριμένης πράξεως που να μπορεί να αποδειχθεί (βλ. Δ. Σπινέλλη, όπ. π., σελ. 49-50 · ΑΠ 1263/1989, ΝοΒ 1989, 1267). Ένα άλλο στοιχείο της αντικειμενικής υποστάσεως της συκοφαντικής δυσφημίσσεως ανωτέρου είναι η ιδιότητα του γεγονότος να μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη ανωτέρου. Η έννοια εδώ της τιμής είναι ίδια με την έννοια αυτής στο άρθρο 361 ΠΚ και νοείται η εκτίμηση που αποδίδεται σε συγκεκριμένο άνθρωπο σύμφωνα με την ηθική και νομική συμπεριφορά του, δηλαδή από την εκπλήρωση των ηθικών και νομικών καθηκόντων του, ενώ υπόληψη είναι η θεμελιούμενη επί της κοινωνικής του αξίας εκτίμηση (βλ. ΑΠ 721/1984, ΠοινΧρον ΛΔ' (1984), 1036 · ΑΠ 248/1986, ΠοινΧρον ΛΣΤ' (1986), 573). Το τελευταίο αντικειμενικό στοιχείο του εγκλήματος είναι η αναλήθεια του γεγονότος, που ισχυρίσθηκε ή διέδωσε ο δράστης, με την έννοια της αντιθέσεως του προς την αντικειμενική πραγματικότητα. Από υποκειμενική άποψη απαιτείται δόλος και μάλιστα άμεσος· ενδεχόμενος δόλος δεν αρκεί. Περιεχόμενο του δόλου είναι η γνώση ότι το γεγονός που ισχυρίζεται ή διαδίδει ο δράστης μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του ανωτέρου του, αλλά και η γνώση ότι το γεγονός αυτό είναι ψευδές (βλ. Δ. Σπινέλλη, όπ. π., σελ. 54 · ΑΠ 1922/1992, ΠοινΧρον ΜΒ' (1992), 1177).

III. Στην προκειμένη περίπτωση από την διενεργηθείσα κυρία ανάκριση προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος, καταθέτοντας ενόρκως ενώπιον του Αντισυνταγματάρχη (ΠΖ) Ρ. Κ. /νου την 4-7-2003, στα πλαίσια προκαταρκτικής εξετάσεως, κατέθεσε ότι την 14-2-2003 ο Ταξίαρχος (ΥΙ) Γ. Γ., ο οποίος τότε εκτελούσε καθήκοντα Β' Υποδιευθυντή του 401 ΓΣΝΑ, κάλεσε τον Διευθυντή του Ακτινολογικού Εργαστηρίου του ιδίου Νοσοκομείου Αντισυνταγματάρχη (ΥΙ) Τ. Δ. και του ζήτησε φορτικά να τροποποιήσει τη γνωμάτευση, που είχε συντάξει επί του φύλλου νοσηλείας του Ταγματάρχη Χ. Γ., κατόπιν της αξονικής τομογραφίας άνω-κάτω κοιλίας, στην οποία είχε υποβληθεί ο προαναφερόμενος ασθενής, και να γράψει ότι ο ασθενής είχε «εκσπλάχνωση». Ο Τ., παρά την έντονη πίεση, δεν έγραψε την παραπάνω διάγνωση («εκσπλάχνωση»), αλλά έσβησε με διορθωτικό υγρό την αρχική γνωμάτευσή του επί του φύλλου νοσηλείας και διαφοροποίησε κατά τι τη διάγνωση που είχε γράψει αρχικά, ότι δηλαδή δεν υπήρχε εκσπλάχνωση. Το πιο πάνω κατατίθεμενο γεγονός είναι ψευδές, όπως προκύπτει από τις μαρτυρικές καταθέσεις του Αντισυνταγματάρχη (ΥΙ) Τ. Δ., τόσο στα πλαίσια της ΕΔΕ και της προκαταρκτικής εξέτασεως όσο και στα πλαίσια της κυρίας ανακρίσεως, δεδομένου ότι ο τότε Ταξίαρχος Γ. Γ., ο οποίος εκτελούσε καθήκοντα Β' Υποδιευθυντή του 401 ΓΣΝΑ και ήταν για το λόγο αυτό υπεύθυνος της ιατρικής και νοσηλευτικής λειτουργίας του Νοσοκομείου, και ο οποίος είχε συγκαλέσει ιατρικό συμβούλιο για την περίπτωση του ασθενούς Ταγματάρχη Χ. Γ., ζήτησε από τον Τ. να αναφέρει στη γνωμάτευσή του λεπτομερώς όλα τα ευρήματα χωρίς διαγνωστικές κρίσεις, προκειμένου να τεθούν υπόψη του ιατρικού συμβουλίου και σε καμία περίπτωση δεν ζήτησε να αναφέρει ως διάγνωση την εκσπλάχνωση. Ο Αρχίατρος Τ. διαβεβαιώνει κατηγορηματικά ότι: «καμία ουσιαστική αλλαγή δεν έγινε επί της αρχικής γνωματεύσεώς μου, αλλά απλώς,

μετά από παρέμβαση του τότε Ταξιάρχου Γ. Γ., αντί της φράσης που είχα θέσει «Μετεγχειρητικά – Μεταφλεγμονώδη ευρημάτα...» έθεσα τη διευκρίνιση των ευρημάτων» (βλ. την από 14-12-2005 ένορκη μαρτυρική του κατάθεση), καθώς επίσης ότι: «Τα όσα κατ' αυτόν τον τρόπο προσέθεσα αποτελούν λεπτομερή περιγραφή των μετεγχειρητικών-μεταφλεγμονωδών ευρημάτων ... και δεν αλλοιώνουν των αρχική ακτινολογική εκτίμηση» (βλ. την από 24-6-2003 ένορκη μαρτυρική του κατάθεση). Το γεγονός που ψευδώς ισχυρίστηκε ο ανωτέρω κατηγορούμενος στην ένορκη μαρτυρική κατάθεσή του στα πλαίσια διενεργουμένης προκαταρκτικής εξετάσεως, κατόπιν της από 3-3-2003 μηνυτήριας αναφοράς του προς τον Εισαγγελέα του Στρατοδικείου Αθηνών σε βάρος του Ταξιάρχου Γ. Γ., είναι σαφώς ουσιώδες με την παραπάνω έννοια, εμπίπτει στο αντικείμενο αποδείξεως της εν λόγω ποινικής δίκης, αφού αφορά την ενοχή του κατηγορουμένου, επρόκειτο δε ασφαλώς να ληφθεί υπόψη κατά την κατάρτιση του υπομνήματος που θα συντασσόταν από τον Εισαγγελέα του Στρατοδικείου Αθηνών ενόψει αυτής της καταθέσεως, δηλαδή στην απόφαση περί ασκήσεως ή μη ποινικής δίωξης σε βάρος του Ταξιάρχου Γ. Γ. επί της συγκεκριμένης υποθέσεως, ήταν δε ικανό και πρόσφορο να οδηγήσει σε αναληθές κατά περιεχόμενο υπόμνημα, ήτοι στην έκδοση εισαγγελικής παραγγελίας για διενέργεια προανακρίσεως ή κυρίας ανακρίσεως ή στην απευθείας εισαγωγή της υποθέσεως στο ακροατήριο του δικαστηρίου για τα εγκλήματα της ηθικής αυτουργίας σε πλαστογραφία ή σε ψευδή ιατρική πιστοποίηση, καθώς και του εγκλήματος των αθεμίτων διαταγών (άρθρο 72 ΣΠΚ) με κατηγορούμενο τον Γ. Γ. Ο κατηγορούμενος Τ. Δ. γνώριζε, βέβαια την αναληθεία του γεγονότος που ισχυρίστηκε, δεδομένου ότι στον ίδιο ανακοίνωσε το περιστατικό με τον Β' Υποδιευθυντή του Νοσοκομείου ο Τ., κατά την ανακοίνωση δε αυτή δεν του ανέφερε ότι ο Γ. τον πίεσε να αλλάξει τη γνωμάτευσή του, αναγράφοντας ψευδώς στο φύλλο νοσηλείας του Ταγματάρχη Χ. Γ. ότι διαπίστωσε εκσπλάχνωση. Άλλωστε κάτι τέτοιο δεν επιβεβαιώνεται ούτε από τους παρόντες κατά την ανακοίνωση του εν λόγω περιστατικού Υποστράτηγο (ΥΙ) Π. Γ. και Ταξίαρχο (ΥΙ) Σ. Θ., οι οποίοι στις καταθέσεις τους ανέφεραν ότι κατάλαβαν πως ο Γ. επέβαλε στον Τ. να διαμορφώσει την αρχική του διάγνωση και να την συμπληρώσει με ορισμένα στοιχεία που αυτός θεωρούσε σημαντικά και είχαν διαλάθει. Επομένως ο ως άνω κατηγορούμενος τέλεσε τόσο κατά τα αντικειμενικά όσο και κατά τα υποκειμενικά της στοιχεία την πράξη της ψευδορκίας μάρτυρα, που προβλέπεται και τιμωρείται από τη διάταξη του άρθρου 224 παρ. 2 σε συνδ. με την παρ. 1 ΠΚ (όπως η παρ. 1 ίσχυε πριν την τροποποίησή της με το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3327/2005, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 ΠΚ). Επιπροσθέτως το ίδιο ως άνω γεγονός, το οποίο ψευδώς ισχυρίστηκε ενώπιον του Αντισυνταγματάρχη (ΠΖ) Ρ. Κ. /νου, που λάμβανε την ένορκη κατάθεση, και του ΔΕΑ (ΠΖ-ΣΝ) Κ. Δ., που εκτελούσε χρέη Γραμματέα κατ' αυτήν, μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του κατά βαθμό ανωτέρου του Ταξιάρχου Γ. Γ., καθώς τον εμφάνιζε ως αυτουργό ή ηθικό αυτουργό των προαναφερομένων αξιοποιώνων πράξεων. Μόλις δε που χρειάζεται να επισημανθεί ότι η συρροή μεταξύ της ψευδορκίας και της συκοφαντικής δυσφημήσεως ανωτέρου είναι αληθινή κατ' ιδέαν, λόγω της ετερότητας των εννόμων αγαθών που οι διατάξεις αυτές προστατεύουν (: υπόμνημα-τιμή) [βλ. Λ. Μαργαρίτη, Εγκλήματα σχετικά με την απονομή της δικαιοσύνης (άρθρα 224-234 ΠΚ), 1986, σελ. 73 · Α. Κωστάρα σε Συστηματική Ερμηνεία του ΠΚ (άρθρα 224-234 ΠΚ), 1997, σελ. 106 · Χ. Δέδε, Ποινικόν Δίκαιον, Ειδικόν Μέρος, Εγκλήματα περί την απονομήν της δικαιοσύνης, 1976, σελ. 84 · ΑΠ 304/ 1973, ΠοινΧρον ΚΓ' (1973), 526].

IV. Επειδή όσον αφορά τις πράξεις: α) της ψευδούς καταμηνύσεως και β) της συκοφαντικής δυσφημήσεως ανωτέρου, που φέρονται ότι τελέστηκαν από αυτόν στην Αθήνα την 4-3-2003, η πρόταση του Εισαγγελέως είναι νόμιμη ορθή και σύμφωνη προς τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την διενεργηθείσα και νομίμως περατωθείσα κυρία ανάκριση το Συμβούλιο αναφέρεται σ' αυτήν το σκεπτικό της

οποίας, ως προς τις πράξεις αυτές, γίνεται δεκτό ως σκεπτικό και του Συμβουλίου αυτού (βλ. Ολ ΑΠ 1227/1979, Ποιν. Χρον. Λ' (1980), 253-255).

Επειδή μετά από αυτά από την ενεργηθείσα κυρία ανάκριση προέκυψαν σοβαρές ενδείξεις ενοχής για την παραπομπή του Κ. Β. του Π. στο ακροατήριο του Πενταμελούς Στρατοδικείου Αθηνών για ψευδορκία και συκοφαντική δυσφήμιση πράξεις που φέρονται ότι τελέστηκαν απ' αυτόν στην Αθήνα την 4-7-2003, πρέπει να παραπεμφθεί ο κατηγορούμενος στο ακροατήριο του Πενταμελούς Στρατοδικείου Αθηνών για να δικασθεί για τις πράξεις αυτές που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 62 εδ. β' σε συνδυασμό με το εδ. α' ΣΠΚ και 224 παρ. 2, σε συνδυασμό με την παρ. 1 ΠΚ, (όπως η παρ. 1 ίσχυε πριν την τροποποίησή της με το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3327/2005), σε συνδυασμό με τα άρθρα 1, 2 παρ. 1, 12, 14, 16, 17, 18 εδ. β', 26 παρ. 1 α', 27 παρ. 1 και 2 εδ. α', 51, 53, 61, 63, 94 παρ. 2, 362, 363 ΠΚ και 1, 3, 7 παρ. 1 του ΣΠΚ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αφού είδε και τα άρθρα 178 παρ. 10, 198 παρ. 1β', 213 παρ. 1, 214 περ. β' ΣΠΚ, 308 παρ. 1, 309 παρ. 1 α' και ε', 310 παρ. 1 α' και 313 ΚΠΔ.

1. Διατάσσει την παραπομπή στο ακροατήριο του Πενταμελούς Στρατοδικείου Αθηνών του Κ. Β. του Π. και της Ό., που γεννήθηκε στα Φίλια Καλαβρύτων το 1951 και κατοικεί στον Χολαργό Αττικής, Αγίου Ιωάννη 5, Σχη (ΥΙ), της δυνάμεως του 401 ΓΣΝΑ, για να δικαστεί ως υπαίτιος του ότι :

Ως στρατιωτικός, δηλαδή Συνταγματάρχης (ΥΙ) που υπηρετούσε στο 401 ΓΣΝΑ, στην Αθήνα την 4-7-2003 με μία πράξη πραγμάτωσε περισσότερα του ενός εγκλήματα που τιμωρούνται κατά το νόμο με πρόσκαιρες στερητικές της ελευθερίας ποινές και ειδικότερα:

Α) Ενώ εξεταζόταν ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση, εν γνώσει του κατέθεσε ψέματα. Συγκεκριμένα στον πιο πάνω τόπο και χρόνο, ενώ εξεταζόταν περί ώρα 09.00 ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον του Αντισυνταγματάρχη (ΠΖ) Ρ. Κ., που διενεργούσε προκαταρκτική εξέταση, σε εκτέλεση παραγγελίας του Εισαγγελέα του Στρατοδικείου Αθηνών, κατόπιν της από 3-3-2003 εγκλήσεως (μηνυτήριας αναφοράς) του ίδιου σε βάρος του Ταξίαρχου (ΥΙ) Γ. Γ., κατέθεσε ψευδώς ότι ο τελευταίος (Γ.), ως Β' Υποδιευθυντής του 401 ΓΣΝΑ, κάλεσε τον Αρχίατρο Τ. Δ., που εκτελούσε καθήκοντα Διευθυντή Ακτινολογικού Εργαστηρίου, και του ζήτησε φορτικά να τροποποιήσει τη διάγνωση, που είχε συντάξει επί του φύλλου νοσηλείας του Ταγματάρχη Χ. Γ., κατόπιν της αξονικής τομογραφίας άνω-κάτω κοιλίας, στην οποία είχε υποβληθεί ο προαναφερόμενος ασθενής, και να γράψει ότι ο ασθενής είχε εκσπλάχνωση, πλην όμως ο Τ., παρά την έντονη πίεση, δεν έγραψε την παραπάνω διάγνωση (δηλαδή «εκσπλάχνωση»), αλλά έσβησε με διορθωτικό υγρό την αρχική γνωμάτευσή του επί του φύλλου νοσηλείας και διαφοροποίησε κατά τι τη διάγνωση που είχε γράψει αρχικά, ότι δηλαδή δεν υπήρχε εκσπλάχνωση, ενώ γνώριζε, αφού τον είχε πληροφορήσει σχετικά ο ίδιος ο Τ., πως στην πραγματικότητα ο Ταξίαρχος Γ. Γ., ο οποίος εκτελούσε καθήκοντα Β' Υποδιευθυντή του 401 ΓΣΝΑ και ήταν για το λόγο αυτό υπεύθυνος της ιατρικής και νοσηλευτικής λειτουργίας του εν λόγω Νοσοκομείου, και ο οποίος είχε συγκαλέσει ιατρικό συμβούλιο για την περίπτωση του ασθενούς Ταγματάρχη Χ. Γ., ζήτησε από τον Τ. να αναφέρει στη γνωμάτευσή του λεπτομερώς όλα τα ευρήματα χωρίς διαγνωστικές κρίσεις, προκειμένου να τεθούν υπόψη του ιατρικού συμβουλίου και σε καμία περίπτωση δεν ζήτησε να αναφέρει ως διάγνωση την εκσπλάχνωση.

Β) Ενώπιον τρίτου ισχυρίσθηκε για ανώτερό του στρατιωτικό γεγονός, το οποίο ήταν ψευδές και μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψή του, αν και γνώριζε ότι το γεγονός αυτό ήταν ψευδές. Συγκεκριμένα στον πιο πάνω τόπο και χρόνο, ενώ εξεταζόταν περί ώρα 09.00 ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον του Αντισυνταγματάρχη (ΠΖ) Ρ. Κ. /νου, που διενεργούσε προκαταρκτική εξέταση, σε εκτέλεση παραγγελίας του Εισαγγελέα του Στρατοδικείου Αθηνών, κατόπιν της από 3-3-2003 εγκλήσεως (μηνυτήριας αναφοράς) του ίδιου σε βάρος του Ταξίαρχου (ΥΙ) Γ. Γ., ισχυρίσθηκε ψευδώς ενώπιον του ως άνω λαμβάνοντος την κατάθεση και του ΔΕΑ (ΠΖ-ΣΝ) Κ. Δ., που εκτελούσε χρέη Γραμματέα κατ' αυτήν, ότι ο Ταξίαρχος Γ. Γ., ως Β' Υποδιευθυντής του 401 ΓΣΝΑ, κάλεσε τον Αρχίατρο Τ. Δ., που εκτελούσε καθήκοντα Διευθυντή Ακτινολογικού Εργαστηρίου, και του ζήτησε φορτικά να τροποποιήσει τη διάγνωση, που είχε συντάξει επί του φύλλου νοσηλείας του Ταγματάρχη Χ. Γ., κατόπιν της αξονικής τομογραφίας άνω-κάτω κοιλίας, στην οποία είχε υποβληθεί ο προαναφερόμενος ασθενής, και να γράψει ότι ο ασθενής είχε εκσπλάχνωση, πλην όμως ο Τ., παρά την έντονη πίεση, δεν έγραψε την παραπάνω διάγνωση (δηλαδή «εκσπλάχνωση»), αλλά έσβησε με διορθωτικό υγρό την αρχική γνωμάτευσή του επί του φύλλου νοσηλείας και διαφοροποίησε κατά τι τη διάγνωση που είχε γράψει αρχικά, ότι δηλαδή δεν υπήρχε εκσπλάχνωση, ενώ γνώριζε, αφού τον είχε πληροφορήσει σχετικά ο ίδιος ο Τ., πως στην πραγματικότητα ο Ταξίαρχος (ΥΙ) Γ. Γ., ο οποίος εκτελούσε καθήκοντα Β' Υποδιευθυντή του 401 ΓΣΝΑ και ήταν για το λόγο αυτό υπεύθυνος της ιατρικής και νοσηλευτικής λειτουργίας του εν λόγω Νοσοκομείου, και ο οποίος είχε συγκαλέσει ιατρικό συμβούλιο για την περίπτωση του ασθενούς Ταγματάρχη Χ. Γ., ζήτησε από τον Τ. να αναφέρει στη γνωμάτευσή του λεπτομερώς όλα τα ευρήματα χωρίς διαγνωστικές κρίσεις, προκειμένου να τεθούν υπόψη του ιατρικού συμβουλίου και σε καμία περίπτωση δεν ζήτησε να αναφέρει ως διάγνωση την εκσπλάχνωση. Το προαναφερόμενο ψευδές περιστατικό μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του κατά βαθμό ανωτέρου του Ταξίαρχου (ΥΙ) Γ. Γ., αφού τον εμφάνιζε ως ηθικό αυτουργό των αξιοποίνων πράξεων της πλαστογραφίας και της ψευδούς ιατρικής πιστοποίησης, αλλά και ως αυτουργό του εγκλήματος των αθεμίτων διαταγών.

Επομένως η συμπεριφορά τους εμπίπτει στις διατάξεις των παραπάνω άρθρων.

2. Αποφαίνεται να μην γίνει κατηγορία κατά του αυτού ως άνω κατηγορουμένου για την πράξη της: α) ψευδορκίας και β) της συκοφαντικής δυσφήμισης ανωτέρου πράξεις που φέρονται ότι τελέστηκαν στην Αθήνα την 4-3-2003, επειδή δεν υπάρχουν εις βάρος του σοβαρές ενδείξεις ενοχής για την παραπομπή του στο ακροατήριο.

Αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 2 Νοεμβρίου 2006 και εκδόθηκε την 13 Νοεμβρίου 2006.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Τ.Υ.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Τ.Υ.